

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ЗАСТОСУВАННЯ ДОГОВІРНИХ ФОРМ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА

БОГДАН Лілія - адвокат

ORCID: <https://orcid.org/0009-0008-4658-3113>

УДК 347

DOI: <https://doi.org/10.71404/EP.2025.3.16>

Стаття присвячена розгляду та вивченню практики окремих зарубіжних країн щодо застосування договірних форм державно-приватного партнерства.

Обґрунтовано, що на сьогодні державно-приватне партнерство активно використовується за кордоном.

У статті проведено узагальнення основних теоретичних аспектів у сфері державно-приватного партнерства, аналіз зарубіжного досвіду застосування договірних форм державно-приватного партнерства та можливості його застосування в умовах української дійсності.

Проаналізовано особливості практики застосування договірних форм державно-приватного партнерства в окремих зарубіжних країнах, а саме: США, Великобританія, Німеччина, Франція, Швеція, Нідерланди, Австралія.

Зазначено, що у світовій практиці існують різні підходи до визначення правової природи договорів у сфері державно-приватного партнерства, які можуть бути цивільно-правовими, адміністративними або мати змішаний характер.

Ключові слова: державно-приватне партнерство, партнерство, договір, договірні форми, цивільно-правовий аспект.

Постановка проблеми

У світовій практиці інструменти державно-приватного партнерства застосовуються для залучення приватних компаній з метою довгострокового фінансування та управління суспільною інфраструктурою широкого спектру ДПП-об'єктів.

Державно-приватне партнерство (далі – ДПП) є відносно новою для України моделлю співробітництва держави та бізнесу, заснована на принципах рівноправності сторін та справедливого розподілу ризиків між ними. Українська практика показує, що механізм взаємодії публічних та приватних партнерів у рамках ДПП усе ще детально не визначено. Більшість приватних інвесторів досі вважають не вигідним для себе участь у реалізації проектів на базі ДПП.

Однак, така форма співпраці, орієнтована на залучення приватних інвестицій в економіку, покращення якості суспільних благ, що надаються державою, широко використовується в багатьох країнах.

Зарубіжний досвід реалізації проектів із застосуванням механізмів взаємодії держави та приватного бізнесу, договірних форм державно-приватного партнерства працює вже довгий час та постійно вдосконалюється. Темпи розвитку реалізації проектів державно-приватного партнерства в розвинених країнах є дуже різними. У зв'язку з цим вбачаємо за доцільне розглянути та вивчити досвід окремих зарубіжних країн щодо практики застосування окремих договірних форм державно-приватного партнерства з метою впровадження кращого передового досвіду в Україні.

Аналіз наукових досліджень та публікацій

Науково-теоретичну базу для написання цієї статті склали праці вітчизняних та

зарубіжних дослідників, як: А.О. Білоус, Дж.Н. Буксбаум, Б. Винницький, Д.Б. Габріель, Р.Н. Делвін, Т.П. Євтушенко, О.В. Ковальова, А.І. Кредісов, В.В. Круглов, М. Лендєл, Н.В. Оленцевич, Б. Онищук, І.Н. Ортіс, С. Підгаєць, Ю.В. Репета, Е.С. Савас, П. Сегварі, М.О. Солодаренко, Н.М. Ульяновченко та ін.

Мета статті

Розглянути та вивчити практику окремих зарубіжних країн щодо застосування договірних форм державно-приватного партнерства.

Виклад основного матеріалу дослідження

У сучасних реаліях розвитку світової економіки виникає потреба виявлення найбільш значущих галузей для застосування державно-приватного партнерства для кожної держави загалом та регіону зокрема. Залучення інвестицій одночасно у всі сфери економіки держави в повному обсязі фактично неможливе, при цьому завжди існують ті сфери діяльності, у які необхідно інвестувати в першу чергу.

Загалом у світі державно-приватне партнерство реалізується у двох основних матеріально-правових формах: договірній та інституційній. Перша – становить співробітництво приватного і суспільного партнера, заснованого на договорі (цивільно-правовому чи адміністративному), у якому закріплюються всі істотні умови такої взаємодії.

Інституційна форма передбачає створення партнерами спільної компанії, метою якої є реалізація проекту державно-приватного партнерства.

У світовій практиці існують різні підходи до визначення правової природи договорів у сфері державно-приватного партнерства, які можуть бути цивільно-правовими, адміністративними або мати змішаний характер. Багато в чому законодавчий вибір на користь того чи іншого виду пов'язаний із правовою традицією, що склалася в тій чи іншій країні.

Державно-приватне партнерство з різним успіхом розвивається в багатьох державах. Найбільшого свого поширення ця

концепція набуває в державах з розвинутою ринковою економікою, а також із установленими традиціями ефективної взаємодії приватного сектору з державою. Але, незважаючи на схожість загальних позицій, в організації державно-приватного партнерства в різних державах виділяються і певні відмінності. Саме тому вбачаємо за доцільне зупинитися на особливостях практики застосування договірних форм державно-приватного партнерства в окремих зарубіжних країнах.

Використання механізму в державно-приватного партнерства в деяких країнах світу, як зауважує М.О. Солодаренко, налічує вже кілька століть [1, с. 91].

Так, *США* займають позицію лідера, успішно застосовуючи форму взаємодії приватного та державного секторів на практиці.

Окремі дослідники відзначають, що найпоширенішою формою державно-приватного партнерства в США виступають концесії [2, с. 146].

Серед основних секторів, де реалізуються проекти із застосуванням механізмів державно-приватного партнерства в США, можна виділити транспортну інфраструктуру, будівництво та технічне обслуговування систем водопостачання та водовідведення, сферу освіти, сектор оборони, а також пенітенціарну систему.

Варто відзначити, що найбільша кількість проектів, що мають ознаки договірних форм здійснення державно-приватного партнерства в США в ХХ ст. належить до сфери будівництва доріг. Незважаючи на те, що участь приватних партнерів у такого роду проектах загалом не дає змоги класифікувати такі проекти як державно-приватне партнерство в сучасному розумінні цього поняття (позаяк часто участь приватного партнера обмежувалася виконанням певних робіт або залученням приватного капіталу, без передачі ризиків та функцій управління об'єктом), було прийнято наприкінці ХХ ст. чимало законодавства для збільшення на федеральному рівні участі приватних партнерів у розвитку дорожньої інфраструктури. Завдяки прийняттю такого законодавства в проектах із залученням приватних партнерів з'являлося все більше ознак державно-

приватного партнерства в сучасному розумінні цього терміна [3, с. 9].

Також на сьогодні ДПП у США застосовується для здійснення широкого ряду проєктів у галузі соціальної інфраструктури. Яскравими прикладами є будівництво Центру міської адміністрації в штаті Каліфорнія – The Long Beach Civic Center, проєкт будівництва головного судового центру в Індіанполісі, штаті Індіана – The Consolidated Justice Facility project, а також будівництво кампусу Каліфорнійського університету Мерсед [4, с. 2].

Великобританія залишається європейським флагманом не лише за масштабами застосування схем державно-приватного партнерства для залучення інвестицій, але й за ступенем диверсифікації різних напрямів застосування таких інвестицій в економіці загалом. У сучасних умовах британський бізнес наділений багатостороннім практичним досвідом участі в договорах у рамках ДПП, включаючи фінансові та правові питання, та аспекти управління такими проєктами.

З цього приводу А.І. Кредісов та А.О. Білоус зазначають, що «серед країн «Великої сімки» лідирує Велика Британія за кількістю укладених договорів з питань державно-приватного партнерства. Також щорічно укладається близько 80 нових угод, якими забезпечується 17 % економії державного бюджету» [5, с. 8моя].

Державно-приватні партнерства (ДПП) – це моделі надання інфраструктури, що базуються на спільній роботі та розподілі ризиків між державним та приватним секторами. Як правило, це довгострокові моделі, причому структура Ініціативи приватного фінансування (ІПФ) у Великій Британії зазвичай існує протягом концесійного періоду від 25 до 30 років [6, с. 252].

Специфіка британських проєктів державно-приватного партнерства полягає в чітко налагодженій системі розподілу взаємних повноважень та взаємної відповідальності державного та приватного учасників проєкту.

Також однією з особливостей британської моделі державно-приватного партнерства є свобода вибору договірної форми для кожного проєкту через відсутність єдиного

закону про ДПП. Проте не всі інвестиційні проєкти можуть бути віднесені до державно-приватного партнерства: існує певна послідовність та ряд вимог, основні положення яких регулюються Регламентом державних закупівель [7, с. 125].

У цей час до проєктів державно-приватного партнерства у Великобританії застосовуються підвищені вимоги, механізм контролю став жорсткішим, через що покращився і розширився методичний посібник з укладання нових угод про реалізацію проєктів PFI, зокрема, з'явився типовий контракт державно-приватного партнерства.

Високе прикладне значення має аналіз досвіду *Федеративної Республіки Німеччини* в галузі державно-приватного партнерства.

Слід зазначити, що в Німеччині, як і в інших країнах Європи, відповідно до рекомендацій Євросоюзу, загалом застосовуються всі можливі та різноманітні контрактні та «інституціоналізовані» (організаційні) форми державно-приватного партнерства. Проте організаційні ДПП є переважним типом.

У своїй роботі С. Підгаєць зазначає, що «уряд Німеччини в реалізації проєктів ДПП надає перевагу моделям, які закріплюють остаточне право власності за державою (концесійні угоди, лізинг, контракти на управління, BOT, DBFO/M). Це свідчить про те, що приватному партнеру надають тимчасові права для підтримання об'єктів у належному стані, протягом періоду, визначеного в договорі партнерства (10–30 років). Тобто приватний партнер переважно отримує право експлуатації та зобов'язується надавати якісні послуги кінцевим споживачам» [8, с. 301].

У Німеччині договори у сфері ДПП можуть мати як адміністративний, так і приватно-правовий характер. Це безпосередньо залежить від обсягу вкладених сторонами в проєкт інвестицій та розміру наступних виплат за підсумками реалізації контракту. Якщо проєкт фінансується переважно приватним партнером, то й угода матиме приватно-правовий характер. У цій ситуації застосовне право фактично визначається умовами договору.

Франція також має багаті традиції щодо застосування державно-приватного парт-

нерства. Вона є одним із глобальних лідерів у сфері ДПП, має значний досвід в управлінні проектами та залученні інвесторів, у тому числі в регіональну та муніципальну інфраструктуру.

Відповідно до правового регулювання в рамках Європейського Союзу у Франції виділяють «контрактні» та «інституційні» форми державно-приватного партнерства.

Контрактним державно-приватним партнерством є концесія, надана приватному інвестору (концесія на здійснення робіт, надання послуг, лізинг та інші види). Інституційним державно-приватним партнерством є створення спільного підприємства за участю державного органу чи компанії, з одного боку, та приватними інвесторами – з іншого.

Слід зазначити, що концесійні форми договорів займають особливе місце в практиці державно-приватного партнерства у Франції. З цього приводу окремі дослідники зазначають, що «у Франції та Італії державно-приватне партнерство розповсюджено у формі концесії. За допомогою такої форми взаємодії державного і приватного секторів утримується баланс між великими і малими державними проектами. Найрозповсюдженішими сферами використання державно-приватного партнерства є сфера надання адміністративних послуг та інфраструктура: водопостачання, спорудження автомагістралей. Подібною є співпраця держави і бізнесу у Швеції, однак особливістю є розподіл повноважень: держава є оператором проектів, а бізнес несе всі ризики» [5, с. 9].

Варто зазначити, що в Нідерландах контракт життєвого циклу є найпоширенішою формою державно-приватного партнерства. Також, крім нього, використовуються концесії, проекти комплексного освоєння територій, альянси тощо. До основних сфер застосування державно-приватного партнерства відносять: охорона здоров'я, будівництво доріг, освіта, комунальні споруди [9, с. 140].

Модель приватної фінансової ініціативи активно застосовується в Австралії. З метою реалізації проекту ДПП приватний партнер укладає з державним органом угоду на фінансування, проектування, будівництво/реконструкцію об'єкта, внаслідок чого здійснюється надання послуг протягом усього

терміну існування об'єкта на основі так званої моделі DBFO (Проектування – будівництво – фінансування – експлуатація / управління). Особливістю другого типу ДПП, що застосовується в Австралії, є передача ризику, що з отриманням доходів передається приватному партнеру. У цьому державний партнер забезпечує гарантії отримання ним доходів (класична концесійна модель). Крім цього, в Австралії використовуються змішані моделі, які є похідними від двох перерахованих вище. Укладення угод про ДПП також передбачено у вигляді довгострокових контрактів на експлуатацію та управління інфраструктурними об'єктами [10, с. 253].

Слід зазначити, що вибір моделі залежить від різних факторів, пов'язаних з особливостями ринкового сектора та типу реалізованого проекту. Модель обирається з метою забезпечення ефективного, якісного надання послуг та оптимізації витрат. Основними факторами, що розрізняють моделі ДПП, є ступінь включення приватного партнера до партнерства та рівень ризику, що припадає на приватного партнера.

Е.С. Савас зазначає, що «розвиток договірних форм здійснення ДПП став набагато інтенсивнішим наприкінці ХХ століття. Вважалося, що передача окремих функцій держави щодо будівництва та управління об'єктами інфраструктури приватним суб'єктам була основним засобом зменшення ролі держави з метою підвищення ефективності державного управління та надання суспільно важливих послуг, а також змінити ситуацію щодо витіснення державними підприємствами приватних компаній, що надавали суспільно важливі послуги» [11].

Загалом на сучасному етапі концесії є найбільш розвиненою прогресивною договірною формою партнерства держави, органів місцевої влади та приватного сектора.

В.В. Круглов також зазначає, що до числа основних моделей державно-приватного партнерства, які найбільш використовуються на практиці, належать концесії, передання в оренду (лізинг) та угоди на управління [12, с. 60].

У своїй роботі Н.М. Ульянченко до основних факторів, що впливають на активність

та успішність застосування схем державно-приватного партнерства в розвинених країнах, відносить такі: мінімальний рівень соціально-економічних, політичних та інших ризиків; ефективність законодавчих механізмів у сфері державно-приватного партнерства; стабільність економічного становища країни; ефективна державна підтримка приватної фінансової ініціативи; відкритість та прозорість усіх процедур [13].

Поняття державно-приватного партнерства та договірні форми його здійснення в цей час мають зовсім інше смислове значення та характерні особливості.

Сьогодні державно-приватне партнерство, як зауважує Ю.В. Репета, «активно розвивається та здійснюється в багатьох країнах світу. Важливу роль відіграють такі міжнародні організації як Світовий банк, Міжнародний банк реконструкції і розвитку, які створюють стандарти та рекомендації здійснення ДПП. При цьому, враховуючи різний досвід реалізації проектів ДПП, цей інститут та договірні форми його здійснення активно розвиваються» [14, с. 95].

Висновки

Таким чином, вивчивши особливості використання договірних форм державно-приватного партнерства, можна зробити висновки, що для досягнення максимального ефекту від використання механізму ДПП в українській практиці необхідно адаптувати досвід зарубіжних країн з урахуванням української дійсності, а саме: надалі розробити власну концепцію державно-приватного партнерства, підкріплену відповідною інституційною, правовою та економічною базами як на державному, так і на регіональному рівнях.

Досвід розвинених країн свідчить про те, що рівень залучення державного та приватного партнерів, а також базові умови договірних відносин між ними можуть мати істотні відмінності. Кожна конкретна форма державно-приватного партнерства співвідноситься зі специфічною структурою, що допускається та регулюється на базі законодавства з питань державно-приватного партнерства певної держави.

Отже, аналіз світових трендів виявив можливість для розширення практики застосування договірних форм державно-приватного партнерства, що може стати ключовим напрямком для реалізації індустріальних проектів та залучення великого обсягу інвестицій.

Застосування механізмів державно-приватного партнерства надасть можливість регіонам України не лише підвищити свою інвестиційну привабливість, але й успішно конкурувати в боротьбі за іноземних інвесторів. Тому корисним буде адаптувати кращі практики окремих зарубіжних країн. Крім того, повинно бути сформовано належне інституційне середовище; організовано підготовку кваліфікованих управлінських кадрів для роботи в проектах державно-приватного партнерства; підготовлено відповідну нормативно-правову базу; запроваджено контроль за виконанням договірних зобов'язань усіма учасниками в рамках державно-приватного партнерства; розроблено механізми надання пільг та гарантій з боку держави; здійснити інформування населення про можливість державно-приватного партнерства. Партнерство бізнесу та держави може стати важливим інструментом для розвитку економіки країни та підвищення якості життя населення.

Література

1. Солодаренко М.О. Розвиток державно-приватного партнерства: зарубіжний досвід. *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія «Економіка»*. 2015. Випуск 2 (46). С. 91-96.
2. Винницький Б., Лендзел М., Онищук Б., Сегварі П. Досвід та перспективи впровадження державно-приватних партнерств в Україні та за кордоном. Київ : «К.І.С.». 2008. 146 с.
3. Vuxbaum J.N., Ortiz I.N. Public sector decision making for public-private partnerships. *Transportation Research Board*. 2009. Vol. 391. 2009. 130 p.
4. Gabriel D.B., Delvin R.N. Market Update: A review of the US Public Private Partnership (P3) Sector in 2014. *Practical Law*. 2015. 18 p.

5. Кредісов А.І., Білоус А.О. Державно-приватне партнерство: світовий досвід та його використання в Україні. *Економіка України*. 2016. № 2(651). С. 4-15.
  6. André Luiz Freire A.L. Thiago Luís Santos Sombra and Raul Dias dos Santos Neto. *The Public-Private Partnership Law Review*. Sixth Edition. 2020. London. Law Business Research Ltd. 300 p.
  7. Євтушенко Т.П. Моделювання системи управління медичним страхуванням : дис. ... канд. економ. наук : 08.03.02. Донецьк. 2002. 156 с.
  8. Підгаєць С. Європейський досвід застосування моделей державно-приватного партнерства. *Журнал європейської економіки*. 2011. № 10 (3). С. 291-305.
  9. Оленцевич Н.В., Ковальова О.В. Державно-приватне партнерство у розвинених країнах світу: досвід для України. *Економічний аналіз*. 2014. Том 15. № 1. С. 134–143.
  10. English L.M. Public Private Partnerships in Australia: an overview of their nature, purpose, incidence and oversight. *UNSW Law Journal*. 2006. Vol. 29(3). P. 250-262.
  11. Savas E.S. *Privatizing the public sector: How to shrink government*. Chatham House Publishers. 1982. 164 p.
  12. Круглов В.В. Моделі державно-приватного партнерства. *Держава та регіони. Серія: Державне управління*. 2018. № 2 (62). С. 56-61.
  13. Ульянченко Н.М. Міжнародний досвід реалізації державно-приватного партнерства у сфері охорони здоров'я. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2023. № 1. URL: <https://nauka.com.ua/index.php/dy/article/view/2442/2478> (Дата звернення: 02.06.2025)
  14. Репета Ю.В. Походження та розвиток договірних форм здійснення державно-приватного партнерства. *Актуальні проблеми держави і права*. 2022. № 94. С. 87-98.
- References**
1. Solodarenko M.O. (2015) Rozvytok derzhavno-pryvatnoho partnerstva: zarubizhnyy dosvid [Development of public-private partnership: foreign experience]. *Naukovyy visnyk Uzhhorods'koho universytetu. Seriya «Ekononika» – Scientific Bulletin of Uzhhorod University. Series «Economy»*. Vypusk 2 (46). S. 91-96. [in Ukrainian]
  2. Vynnyts'kyi B., Lend'el M., Onyshchuk B., Sehvari P. (2008) Dosvid ta perspektyvy vprovadzheniya derzhavno-pryvatnykh partnerstv v Ukrayini ta za kordonom [Experience and prospects of implementing public-private partnerships in Ukraine and abroad]. Kyiv : «K.I.S.». 146 s. [in Ukrainian]
  3. Buxbaum J.N., Ortiz I.N. (2009) Public sector decision making for public-private partnerships. *Transportation Research Board*. 2009. Vol. 391. 130 p. [in English]
  4. Gabriel D.B., Delvin R.N. (2015) Market Update: A review of the US Public Private Partnership (P3) Sector in 2014. *Practical Law*. 18 p. [in English]
  5. Kredisov A.I., Bilous A.O. (2016) Derzhavno-pryvatne partnerstvo: svitovyy dosvid ta yoho vykorystannya v Ukrayini [Public-private partnership: world experience and its use in Ukraine]. *Ekononika Ukrayiny – Economy of Ukraine*. № 2(651). S. 4-15. [in Ukrainian]
  6. André Luiz Freire A.L. (2020) Thiago Luís Santos Sombra and Raul Dias dos Santos Neto. *The Public-Private Partnership Law Review*. Sixth Edition. London. Law Business Research Ltd. 300 p. [in English]
  7. Yevtushenko T.P. (2002) Modelyuvannya systemy upravlinnya medychnym strakhuvanniam [Modeling of the health insurance management system]: dys. ... kand. ekonom. nauk : 08.03.02. Donetsk. 156 s. [in Ukrainian]
  8. Pidhayets' S. (2011) Yevropeys'kyy dosvid zastosuvannya modeley derzhavno-pryvatnoho partnerstva [European experience in applying public-private partnership models]. *Zhurnal yevropeys'koyi ekonomiky -Journal of European Economy*. № 10 (3). S.291-305. [in Ukrainian]
  9. Olentsevych N.V., Koval'ova O.V. (2014) Derzhavno-pryvatne partnerstvo u rozvynenykh krayinakh svitu: dosvid dlya Ukrayiny [Public-private partnership in developed countries of the world: experience for Ukraine]. *Ekononichnyy analiz – Economic analysis*. Tom 15. № 1. S. 134–143. [in Ukrainian]
  10. English L.M. (2006) Public Private Partnerships in Australia: an overview of their

nature, purpose, incidence and oversight. UNSW Law Journal. Vol. 29(3). P. 250-262. [in English]

11. Savas E.S. (1982) Privatizing the public sector: How to shrink government. Chatham House Publishers. 164 p. [in English]

12. Kruhlov V.V. (2018) Modeli derzhavno-pryvatnoho partnerstva [Models of public-private partnership]. *Derzhava ta rehiony. Seriya: Derzhavne upravlinnya – State and regions. Series: Public administration*. № 2 (62). S. 56-61. [in Ukrainian]

13. Ul'yanchenko N.M. (2023) Mizhnarodnyy dosvid realizatsiyi derzhavno-pryvatnoho partnerstva u sferi okhorony zdorov'ya [International experience in implementing public-private partnerships in the healthcare sector]. *Derzhavne upravlinnya: udoskonalennya ta rozvytok – Public administration: improvement and development*. № 1. Retrieved from: <https://nayka.com.ua/index.php/dy/article/view/2442/2478> [in Ukrainian]

14. Repeta YU.V. (2022) Pokhodzhennya ta rozvytok dohovirnykh form zdiysnennya derzhavno-pryvatnoho partnerstva [The Origin and Development of Contractual Forms of Public-Private Partnership]. *Aktual'ni problemy derzhavy i prava – Current Problems of State and Law*. № 94. S. 87-98. [in Ukrainian]

Bogdan Lilia

**FOREIGN EXPERIENCE IN THE
APPLICATION OF CONTRACTUAL
FORMS OF PUBLIC-PRIVATE
PARTNERSHIP**

The article is devoted to the consideration and study of the practice of individual foreign countries regarding the application of contractual forms of public-private partnership.

It is substantiated that today such a form of cooperation as public-private partnership is

focused on attracting private investment into the economy, improving the quality of public goods provided by the state, and is widely used in many countries.

The article summarizes the main theoretical aspects in the field of public-private partnership, analyzes foreign experience in the application of contractual forms of public-private partnership and the possibility of its application in the conditions of Ukrainian reality.

The peculiarities of the practice of applying contractual forms of public-private partnership in individual foreign countries are analyzed, namely: the USA, Great Britain, Germany, France, Sweden, the Netherlands, Australia.

It is argued that in general, public-private partnership is implemented in two main substantive and legal forms in the world: contractual and institutional.

It is noted that in world practice there are different approaches to determining the legal nature of contracts in the field of public-private partnership, which can be civil law, administrative or have a mixed nature.

The author noted that at the present stage, concessions are the most developed progressive contractual form of partnership between the state, local authorities and the private sector. National legislation provides for several types of contractual forms of project implementation in the field of public-private partnership. However, the most popular and frequently used contractual form is the concession agreement.

Analysis of world trends revealed opportunities for expanding the practice of using contractual forms of public-private partnership, which can become a key direction for the implementation of industrial projects and attracting large amounts of investment.

Keywords: public-private partnership, partnership, contract, contractual forms, civil law aspect.